



Passege per la llera del [Riu Sec](#), com l'aigua absent, fugint de la pudor de benzina que inunda la ciutat, i més ara que els castellanencs tornen a la rutina –els qui encara en tenen. Tampoc no m'agrada aquesta sentor a casalot malalt i resclosit que la rosada desprèn quan xopa els canyars, però la brisa que ve de la mar tempera la flairança. Riu amunt, dos rossins fuetejats per un home vell tiren d'un carro vell... *Bon dia!* Arrosseguen també, lligats amb cordells d'espart, quatre pneumàtics de camió ben gruixuts. Imagine que entrenen els animals per a competicions de tir i arrossegament. Si temptats pels bassals i fils d'aigua els cavalls marxen de gaidó, l'amo no dubta gens en amollar-los fuetada. Pense en la sequera perenne d'aquest *riu*, al qual caldria anomenar com cal: barranc. Recorde una escena de l'exitós serial [The Tudors](#), que he començat a seguir. [Thomas More](#), llavant-se les mans amb l'aigua d'un poal, [replica](#) a l'astut cardenal Wolsey: «*Heus ací el meu element, l'element espiritual, el més elevat*». Curiosament, [Anhidre](#) (sense aigua), un altre de *sec*, és el riu principal d'[Utopia](#), illa, regne ideal i títol de la cèlebre obra filosòfica de Moro. Pense aleshores en el meu poble, Castelló, que també és una mena d'Utopia (u-topos=enlloc). Una utopia de grues a burro barra que ens ha deixat ben secs i cecs. Una utopia a la qual no s'hauria d'haver arribat [mai](#). També setembre comença sec com una moixama... Per cert, on era l'aigua utòpica quan Moro ordenà cremar els *heretges* protestants?

«*Riu amunt*», de [Miquel Martí i Pol](#)